

После той погледна Димко право въ очитѣ и запита:

— Ами това момченце, кое е?

Димко живо отговори:

— Азъ съмъ отъ голѣмия градъ. Ти всѣка година ми донасяшъ подарѣци, но тая година решихъ да те търся и да те помоля, да не забравяшъ и моитѣ бедни другарчета. И тѣ се радватъ на играчкитѣ. Тѣ, горкитѣ, си нѣматъ нито храна, нито дрешки, нито дърва вжщи. Мене ми е много жалъ за тѣхъ!...

Тия думи натжиха дѣдо Коледа, а очитѣ му се овлажниха. Той въздъхна, позамълча малко, па рече:

— Слушай, момченце, ти имашъ добро сърдце, щомъ си дошълъ чакъ въ гората да ме търсишъ. Ти ми говоришъ за своитѣ бедни другарчета. Но я ми кажи, какъ да не пропустна много дечица, като ще трѣбва тая вечеръ да мина по всички градове и села? Мога ли за една нощъ да се отбия въ всѣка кжща? Кажи де!

— Невъзможно е, дѣдо Коледа.

— Ето защо, азъ моля всички деца, които получатъ подарѣци, да си спомнятъ за ония, които не съмъ могълъ да посетя, и да имъ подарятъ тѣ, каквото могатъ. Така ще се зарадватъ всички съ по нѣщо.

Като рече това, дѣдо Коледа грабна Димка презъ кръста и го турна да седне при него. Заю-баю скокна въ шейната, и тя полетѣ.

Николай Вълевъ

КОЛЕДА ВЪ ДОБРУДЖА

Звъни изъ твойта ширь езика
на славни български дѣди,
и родно, свято слово блика:
— Христосъ, Синъ Божи се роди!

И въ тебе, Добруджа любима,
грѣй свѣтла Коледа сега,
и въ тази чудна, бѣла зима,
по-хубавъ сякашъ е снѣга.

И буйна радостъ те залива,
блести въ позлата сводътъ синъ,
че правдата е още жива,
че твоятъ духъ е несломимъ!

И звънъ камбаненъ те оглася —
съ тържественъ тонъ като преди,
свещена, топла вестъ разнася:
— Христосъ, Синъ Божи се роди.

Ненчо Савовъ